

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.949 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. (I. A.) en (I. S.) dienden op 22 mei 2000 een asielverzoek in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 11 juli 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. (I. A.) en (I. S.) stelden tegen deze beslissingen

dringende beroepen in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 19 december 2002 nam de adjunct-Commissaris-generaal bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissingen werden beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

1.4. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 13 januari 2004 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Op 16 november 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.6. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 13 februari 2006 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 29 maart 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard werd.

1.8. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 13 december 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Bij arrest nummer 175.231 van 2 oktober 2007 verwierp de Raad van State de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de adjunct-Commissaris-generaal van 19 december 2002.

1.10. Op 21 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing, die verzoekers op 7 november 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, opgesteld op datum van 13/12/2007 (...)

Heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is.

REDENEN:

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat om de betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder het nummer 4.966.727 bevat wel een identiteitsdocument van elk van de drie betrokkenen, namelijk een nationaal paspoort, dat in het verleden het dossier vervoegde. De personen die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indienen onder dezelfde namen, voegen bij hun aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat om hen te vereenzelvigen met de titularissen van voornoemde identiteitsstukken. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een

geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld wordt, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

2.1. Daar de nota met opmerkingen van verweerder niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dient deze nota, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid, van dezelfde wet ambtshalve uit de debatten geweerd te worden.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat hun identiteit niet wordt betwist en dat een advocaat namens zijn cliënten een verzoekschrift kan indienen zonder dat hij nog eens extra zou moeten bewijzen dat hij namens deze individuele cliënten optreedt door middel van een bijzonder mandaat.

3.1.1. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gesteld dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is daar de aanvraag noch vergezeld is van een identiteitsstuk noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid van een identiteitsstuk. Er wordt verder gemotiveerd dat het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder het nummer 4.966.727 weliswaar een nationaal paspoort van de drie betrokkenen bevat, doch dat de personen die de aanvraag om machtiging tot verblijf indienden onder dezelfde namen bij hun aanvraag geen bewijs voegen dat toelaat hen te vereenzelvigen met de titularissen van de identiteitsstukken zoals vervat in het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In de bestreden beslissing wordt

verder verwezen naar de toepasselijke wetsbepalingen. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.2. Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Ook uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184*). De Raad van State stelt immers dat: "(...) *het verschil tussen de drie gevallen waarvan sprake is in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, enerzijds, en het ontworpen artikel 9bis, § 1, eerste lid, anderzijds, (ligt) in het feit dat in de drie gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, het niet nodig is een identiteitsbewijs over te leggen.*" De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

In artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt verder geëxpliciteerd dat de verblijfsaanvraag zelf dient vergezeld te worden van hetzij een afschrift van een nationaal paspoort of van een identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat een aanvrager vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoekers betwisten niet dat zij bij hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden geen kopie voegden van hun paspoorten of andere identiteitsdocumenten. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers in hun aanvraag op geen enkele wijze aantoonden dat zij in de onmogelijkheid verkeerden om dergelijk document neer te leggen.

Waar verzoekers betogen dat verweerder hun identiteit niet betwist in de bestreden beslissing, dient verder te worden gesteld dat het niet als kennelijk onredelijk of onwettig kan worden beschouwd waar de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid

oordeelt dat weliswaar paspoorten voorhanden zijn in het dossier met nummer 4.966.727 bij de administratie, doch dat de personen die de aanvraag om machtiging tot verblijf indienden bij hun aanvraag geen bewijs toevoegden dat toeliet hen te vereenzelvigen met de titularissen van voornoemde identiteitsstukken. De ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in principe dient te beschikken over een identiteitsdocument, heeft immers tot doel zekerheid te verkrijgen omtrent de ware identiteit van de aanvragers. Gelet op het risico van identiteitsusurpatie, kon verweerder derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoekers niet voldeden aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt niet aangetoond. Gelet op bovenstaande bespreking dient tevens te worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat verweerder onzorgvuldig zou zijn opgetreden.

3.1.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek moet worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze voornoemd artikel, dat betrekking heeft op het principiële alleenrecht van advocaten om te pleiten voor de gerechten en op de verschijning van advocaten voor de gerechten, door de bestreden beslissing wordt geschonden. In de bestreden beslissing wordt de mogelijkheid van verzoekers om zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat zonder dat deze laatste enig mandaat dient aan te tonen immers niet in vraag gesteld. In de bestreden beslissing wordt slechts gewezen op het feit dat een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend en die niet vergezeld gaat van een identiteitsdocument of van een motivering die toelaat de aanvragers vrij te stellen van deze voorwaarde, onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.